

Arrest

nr. 117 947 van 30 januari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X I, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 19 november 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DUFFELEER en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Koerdische afkomstig uit Orumieh en bezit de Iraanse nationaliteit. U groeide op in een politiek actieve familie. Eind jaren 1990 nam u deel aan demonstraties in Orumieh tegen de arrestatie van de leider van de PKK (Koerdische Arbeiderspartij) Abdullah Öcalan. Daar kwam u in contact met politiek actieve Koerden. Toen in 2003 PJAK (Partij voor een vrij leven in Koerdistan) het licht zag in Iran, werd u samen met uw broers en zussen actief voor de partij. U zamelde kleding in voor strijders van de partij. U deed collectes bij welgestelde families en maakte het geld over aan de partij. Af en toe bood u onderdak en verzorging aan gewonde strijders. Soms hielp u mee met het transport van partijleden. U nam deel aan geheime partijmeetings. Op 12 of 13/10/1389 (Perzische kalender,

stemt overeen met 2 of 3 januari 2011 volgens de Gregoriaanse kalender) werd u opgeroepen bij het Ettelaat (Ministerie van Inlichtingen). Uw ondervrager, N. (...), beweerde over bewijzen te beschikken die aantoonde dat u actief was voor PJAK. U werd echter niet met deze bewijzen geconfronteerd. U bleef dan ook halsstarrig ontkennen. Daarna stelde hij voor dat u met hem zou samenwerken en dat u verdachte zaken zou melden. Hij overhandigde u zijn gegevens. Na ongeveer drie en een half uur mocht u beschikken. Op 23/11//1389 (12 februari 2011) werd u opnieuw bij het Ettelaat opgeroepen. U meldde zich aan samen met uw broer. U werd alleen naar een kamer gebracht waar u geblinddoekt werd. Vervolgens werd u naar een andere kamer geleid waar uw blinddoek werd afgedaan. U kreeg opnieuw dezelfde vragen over PJAK voorgeworpen. Ditmaal was de toon agressiever. Uw ondervrager dreigde ermee u in de gevangenis te gooien en u te laten folteren. Daarna zei hij dat hij medelijden met u had en dat u met hem kon samenwerken. Hij zei dat uw auto was opgemerkt op een bepaalde plaats door een zekere A. (...). Hij zou u confronteren met A. (...) maar deed dit niet. Hij zette u nogmaals onder druk om met hem samen te werken. Hij hoopte dat u wist wat de gevolgen waren voor iemand die haar land verraadde. Na twee en een half uur werd u vrijgelaten. Daarna belde hij nog twee keer naar uw ouderlijke woning. Uw familie maakte zich meer en meer ongerust over u. U verliet Iran op 3 maart 2011. U stak illegaal de grens over naar Turkije. Van Van tot in Istanbul reisde u met een vervalst Iraans paspoort met de bus. In Istanbul stapte u in een vrachtwagen. U stapte uit in België op 20 maart 2011. Op 23 maart 2011 diende u een asielaanvraag in België in. In geval van terugkeer naar Iran vreest u in de gevangenis opgesloten te worden. Na uw vertrek uit Iran vernam u van uw familie dat het Ettelaat nog tweemaal naar u is komen informeren. Uw familie antwoordde dat u naar Irak vertrokken was en dat u niet zou terugkeren. In België huwde u met M. Y. (...) (O.V. xxxxxxx; CG 08/12287). Zijn broer was jarenlang een zakenpartner van uw broer. Jullie hebben samen een dochter, B. (...), geboren op 2 januari 2013. U bent momenteel zwanger van een tweede kind. Na het gehoor maakte uw advocate een kopie van uw shenasnameh (geboorteboekje), uitgereikt op 30 maart 1975, en van een attest van de algemene administratie van de identificatie van Iraniërs in het buitenland d.d. 17 februari 2012 waaruit blijkt dat u op die datum ongehuwd was, over. Deze documenten zijn gelegaliseerd door de Belgische ambassade in Iran.

B. Motivering

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u uw engagement voor PJAK en bijgevolg ook uw vervolging door de Iraanse autoriteiten naar aanleiding van dit engagement niet aannemelijk hebt gemaakt. Zo had u slechts een beperkte kennis over de partij waarvoor u tien jaar lang actief zou zijn geweest. U beweerde dat de partij opgericht werd in 2003 maar kon de precieze datum niet geven (CGVS, blz. 11, 16). U kon weinig of niets vertellen over de structuur van de partij. Zo bleek u niet op de hoogte van het bestaan van de vrouwenafdeling en van de jongeren- en studentenafdeling (CGVS, blz. 16). U vermoedde dat PJAK een basis heeft in Irak maar kon niet precies zeggen waar (CGVS, blz. 12). U bleef in uw verklaringen onduidelijk of u al dan niet een lidmaatschap had van PJAK (CGVS, blz. 9). U legde slechts vage verklaringen af over de doelstellingen en de staatsvorm die PJAK voor ogen heeft (CGVS, blz. 11-12). U bracht ook geen begin van bewijs van uw engagement voor PJAK aan. U haalde aan dat er een gerechtelijk dossier tegen u bestaat in Iran maar ook hiervan legde u niets neer. U zou tweemaal zijn opgeroepen maar vermeldde niets over een eventuele inbeschuldigingstelling of veroordeling (CGVS, blz. 8).

Daarnaast moet worden opgemerkt dat uw opeenvolgende verklaringen hoegenaamd niet overeenstemmen. Waar u op het Commissariaat-generaal beweerde vervolgd te zijn wegens uw jarenlang engagement voor PJAK (CGVS, blz. 8, 9, 22-24), stelde u op de Dienst Vreemdelingenzaken zelf nooit politiek actief geweest te zijn (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.3). U sprak toen enkel over activiteiten van uw broer A. (...), maar repte met geen woord over PJAK. Bovendien zei u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u tweemaal door het Ettelaat werd meegenomen. Dit gebeurde telkens 's morgens. 's Avonds werd u dan weer vrijgelaten (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.1 en 3.5). Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal daarentegen verklaarde u tweemaal door het Ettelaat te zijn opgeroepen. U begaf zich zelf naar het gebouw van het Ettelaat. De eerste keer zou u na drie en een half uur zijn vrijgelaten, de tweede keer na twee en een half uur (CGVS, blz. 22-23)

Verder is het hoogst merkwaardig dat u, indien u werkelijk vervolgd zou worden in Iran, probleemloos een attest van burgerlijke stand kon verkrijgen bij de algemene administratie van de identificatie van Iraniërs in het buitenland.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er geen enkel geloof meer gehecht worden aan de door u uiteengezette vluchtmotieven.

Het feit dat uw echtgenoot M. Y. (...) door het Commissariaat-generaal erkend werd als vluchteling doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Elke asielaanvraag wordt immers op haar individuele merites beoordeeld.

Hieraan kan nog toegevoegd worden dat, gezien uw echtgenoot het vluchtelingenstatuut werd verleend, hij over een onbeperkt verblijfsrecht beschikt in België. U kan als echtgenote een procedure tot gezinshereniging opstarten bij de gemeente op basis van artikel 10 § 1, 4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

De door u aangebrachte documenten bevestigen louter uw identiteit en nationaliteit, dewelke hier niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, betreffende de vluchtelingenstatus, beroept verzoekende partij zich op de schending van “HET RECHT VAN VERDEDIGING”, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. In een tweede middel, betreffende de subsidiaire bescherming, dat verzoekende partij aanduidt als “Eerste middel”, haalt verzoekende partij nogmaals de schending aan van “HET RECHT VAN VERDEDIGING”, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. In een derde middel, dat verzoekende partij aanduidt als “tweede middel”, beroept verzoekende partij zich ten slotte op de schending van de artikelen 2, 3 en 5, lid 1 EVRM. De Raad is van oordeel dat deze middelen ingevolge van samenhang gezamenlijk behandeld dienen te worden.

2.2.1. De Raad wijst erop dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele maar een administratieve procedure is. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). Bijgevolg kan de schending van de rechten van verdediging niet dienstig worden aangebracht.

2.2.2. De schending van de artikelen 2, 3 en 5, lid 1 EVRM kan niet dienstig worden aangevoerd tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 30 september 2008, nr. 186.661; RvS 12 maart 2008, nr. 180.930).

In verband met de opgeworpen schending van artikelen 2 en 3 EVRM dient daarnaast te worden gespecificeerd dat deze inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en

de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5.1. Verzoekende partij merkt op dat de weergave van de feiten door verwerende partij nogal erg beknopt en sec is, met weglating van belangrijke details, terwijl zij tijdens haar interview veel informatie heeft verstrekt en elke vraag gedetailleerd heeft trachten te beantwoorden. Verzoekende partij verwijst naar hetgeen zij tijdens de voorgaande interviews reeds verklaarde en meent dat verwerende partij met dergelijke tendentieuze weergave van de feiten haar onwil aantoonde om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van de concrete situatie waarin verzoekende partij zich bevond.

2.2.5.2. De Raad stelt vast dat aangaand argument niet kan worden gevolgd. In de bestreden beslissing worden de asielmotieven die verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal aanhaalt correct weergegeven en besproken door verwerende partij. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij met alle relevante voorgehouden feitelijkheden rekening heeft gehouden. Verzoekende partij geeft bovendien niet *in concreto* aan welke relevante feiten door verwerende partij werden weggelaten of met welke relevante feiten geen rekening werd gehouden.

2.2.6.1. Verzoekende partij meent dat uit haar verklaringen duidelijk is gebleken dat zij voldoende redenen had en heeft om minstens te vermoeden dat haar leven en haar vrijheid in gevaar zijn in haar land van herkomst en dat *in casu* absoluut sprake is van vervolging door de overheid, daar verzoekende partij tot tweemaal toe op agressieve wijze verhoord en bedreigd werd door het Ettelaat en dit omwille van haar politieke activiteiten tegen het regime. Verder duidt zij er nog op dat het bewijzen van een gegronde vrees een moeilijke zaak is, omwille van het wantrouwen dat asielzoekers koesteren ten opzichte van de asielinstanties, hetgeen bij haar eveneens het geval is.

2.2.6.2. De Raad stelt vast dat het louter uiten van kritiek op de motieven van de bestreden beslissing met de vermelding dat uit haar verklaringen wel degelijk blijkt dat zij voldoende redenen heeft om te vermoeden dat zij voor haar leven/vrijheid dient te vrezen in haar land van herkomst, niet volstaat om afbreuk te doen aan desbetreffende motieven. Verzoekende partij dient hiertoe de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, hetgeen zij *in casu* nalaat. Waar verzoekende partij nog aanhaalt dat zij een wantrouwen koestert ten aanzien van de asielinstanties, wijst de Raad er evenwel op dat van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten.

2.2.7.1. Aangaande de motivering in de bestreden beslissing dat verzoekende partij haar engagement voor PJAK en bijgevolg ook haar vervolging door de Iraanse autoriteiten naar aanleiding van dit engagement niet aannemelijk maakt gezien zij slechts een beperkte kennis had over de partij waarvoor zij tien jaar lang actief zou zijn geweest, zij onduidelijk bleef of zij al dan niet een lidmaatschap had van PJAK en zij geen begin van bewijs aanbracht van haar engagement voor PJAK, benadrukt verzoekende partij vooreerst dat er talloze elementen zijn die zij wel wist mee te delen en vraagt zij zich af hoe de aangehaalde onwetendheden van aard zijn om haar uitgebreide kennis teniet te doen. Wat betreft de

datum waarop PJAK werd opgericht, meent verzoekende partij dat het gegeven dat zij zich de exacte datum van oprichting – het jaartal wist zij wel – niet meer herinnert geenszins kan beschouwd worden als bewijs van het feit dat zij niet geëngageerd was. Bovendien dateert de oprichting van 2003, tien jaar geleden. Ook de opmerking omtrent de vrouwenafdeling en de jongeren- en studentenafdeling acht verzoekende partij niet ernstig. Voorts wijst verzoekende partij erop dat zij wel degelijk veel wist te vertellen over de structuur, de doelstellingen en de beoogde staatsvorm van de partij. Indien verwerende partij deze informatie niet voldoende vond, had zij dit tijdens het gehoor moeten opmerken. Ook over haar lidmaatschap was zij duidelijk, daar zij stelde actief te werken voor de partij. Waar verwerende partij motiveert dat verzoekende partij geen begin van bewijs aanbracht van haar engagement voor PJAK, oppert verzoekende partij dat geenszins vereist is dat een kandidaat-asielzoeker over bepaalde noodzakelijke bewijsstukken en documenten dient te beschikken opdat diens asielaanvraag als geloofwaardig kan worden beschouwd. Tevens wijst zij erop dat zij haar land van herkomst is ontvlucht nog vóór er een gerechtelijke zitting werd georganiseerd. Verzoekende partij ziet dan ook niet in hoe het niet voorleggen van een veroordeling van aard is aan te tonen dat zij de waarheid niet zou spreken.

2.2.7.2. De Raad oordeelt evenwel dat vermits haar engagement voor PJAK de kern van het asielaanvraag van verzoekende partij betreft, het geen onredelijke verwachting is van verwerende partij dat verzoekende partij iets meer kan vertellen over het ontstaan, de structuur, de doelstellingen en de beoogde staatsvorm van de partij. Dit geldt des te meer daar verzoekende partij voorhoudt reeds van bij de oprichting van de partij – in 2003 – actief te zijn voor de partij (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 11/09/2013, p. 11). Daar verzoekende partij verklaart dat haar “*Zeer ernstige contacten*” begonnen vanaf de oprichting van PJAK (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 11/09/2013, p. 11) en stelt deel te hebben genomen aan bijeenkomsten waarbij bijvoorbeeld de dag van de oprichting van PJAK werd herdacht – zij geeft uitdrukkelijk dit voorbeeld (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 11/09/2013, p. 16) – is het volstrekt onaannemelijk dat verzoekende partij zich de exacte datum waarop PJAK werd opgericht niet meer herinnert. In het licht van haar voorgehouden jarenlange engagement voor PJAK, is het evenmin aannemelijk dat zij dermate weinig kon vertellen over de structuur van de partij, haar doelstellingen en de staatsvorm die PJAK voor ogen heeft. Zo kan van verzoekende partij wel degelijk verwacht worden dat zij op de hoogte is van het bestaan van de vrouwenafdeling en van de jongeren- en studentenafdeling. Omtrent de structuur van de partij beperkt verzoekende partij zich verder tot volgende vage verklaringen: “*Er zijn niet echte vaste plaatsen voor mensen. Ze veranderen om het jaar of om de twee jaar. Behalve de leider, één persoon, zijn er nog militaire en politieke personen. De leiders worden één of twee keer per jaar via stemming door een congres gekozen. Je kan geen namen noemen van personen die er altijd zijn als leider.*” (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 11/09/2013, p. 16). Uit de landeninformatie (administratief dossier, stuk 11) blijkt evenwel dat PJAK beschikt over een congres, een president, een vergadering en een coördinerende leiding en dat zij verder is samengesteld uit een aantal sub-comités die onder vier thema's onder te brengen zijn, namelijk ideologie, politiek, sociale relaties en verdediging. Ook beschikt PJAK over een juridisch comité dat als een interne rechtbank fungeert. Verder blijkt dat om de drie jaar in de Qandilbergen in Noord-Irak een congres gehouden wordt. Daar reeds alle congressen hier werden gehouden, is het uiterst opmerkelijk dat verzoekende partij slechts meent te ‘denken’ dat er een basis van PJAK in Irak is en dat zij niet weet waar de basis in Irak is. Ook de vage omschrijving van de doelstellingen van de partij door verzoekende partij doet afbreuk aan haar beweerde engagement voor PJAK sinds 2003: “*De doelstelling is dat wij kunnen leven zoals andere Iraniërs, dat wij gelijk zijn aan andere mensen. Dat wij onze taal en cultuur kunnen behouden. Wij zijn momenteel niet gelijk. De partij wil de rechten van de Koerden vrijwaren. Wij mogen momenteel op school en op unief onze eigen taal niet spreken. Wij hebben momenteel geen rechten. De partij wil voor onze rechten opkomen. Zelfs als je een universitair diploma hebt en je wil gaan werken, als ze weten dat je Koerd bent, krijg je de job niet. Er zijn veel jonge Koerden met universitaire diploma's die niet de kans krijgen om te gaan werken. Ik ken veel voorbeelden van mensen die gediscrimineerd zijn. Bv een vriend van mijn broer wilde voor de televisie gaan werken in Orumiyeh. Bij de selectie was hij eerste van 80 mensen. Maar omdat hij Koerd was, kreeg hij de job niet.*” (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 11/09/2013, p. 11-12). Derhalve beperkt verzoekende partij zich tot het stellen dat PJAK de rechten van Koerden verdedigt en een gelijke behandeling van Koerden ten aanzien van Iraniërs nastreeft. Evenwel blijkt duidelijk uit het partijprogramma dat de doelstelling van PJAK het opzetten van een democratisch systeem in Iran is en een Koerdisch zelfbestuur, en meer bepaald de oprichting van een democratische confederatie in Oost-Koerdistan (administratief dossier, stuk 11, landeninformatie). Gezien dit de uitgesproken doelstelling van PJAK betreft, zijn de vage en weinig precieze verklaringen van verzoekende partij wanneer haar gevraagd wordt naar de staatsvorm die PJAK voor ogen heeft in Iran eveneens onaanvaardbaar (“*Zij zouden graag een federale staat willen, samen met de huidige staatsvorm. Een federale staat zoals bv in België. Dat er een hoofdzetel zou zijn, met één bepaald iets*”).

aan de macht, maar dat de delen ook macht hebben, dat niet alles door één deel beslist wordt." (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 11/09/2013, p. 12)). Al deze onwetendheden, die dienen samen gelezen te worden, ondermijnen dan ook op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van het engagement van verzoekende partij voor PJAK. Gelet op het bovenstaande, waaruit de vage verklaringen van verzoekende partij duidelijk blijken, kan evenmin de stelling van verzoekende partij worden bijgetreden dat er 'tallose elementen zijn die zij wel wist mee te delen'. Waar verzoekende partij nog oppert dat indien verwerende partij de door verzoekende partij gegeven informatie niet voldoende vond, zij dit had moeten opmerken, herhaalt de Raad dat de bewijslast bij de kandidaat-vluchteling zelf berust, dat noch de commissaris-generaal, noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en dat het evenmin de taak is van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Derhalve is de stelling van verzoekende partij dat verwerende partij haar niet gewezen heeft op haar gebrekkige verklaringen omtrent PJAK niet dienstig.

Daar waar verzoekende partij stelt dat zij over haar lidmaatschap duidelijk was, daar zij stelde actief te werken voor de partij, meent de Raad dat verzoekende partij met de verklaring dat zij 'actief werkt voor de partij' geenszins duidelijkheid schept of zij al dan niet een lidmaatschap had van PJAK. Deze onduidelijkheid omtrent haar lidmaatschap van PJAK blijkt flagrant uit haar antwoord wanneer haar tijdens haar gehoor uitdrukkelijk gevraagd wordt of zij lid was van PJAK: "*Wij werkten samen. Ik werkte bij hen. Ik weet niet of je het als sympathisant of als lid beschouwt. Ik was actief en stond in contact met de partij.*" (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 11/09/2013, p. 9).

Wat betreft het verweer van verzoekende partij aangaande het ontbreken van enig begin van bewijs omtrent haar engagement voor PJAK en haar vervolging door de Iraanse autoriteiten naar aanleiding van dit engagement, wijst de Raad erop dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van aparte componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers de beperkte kennis van verzoekende partij over de partij waarvoor zij tien jaar lang actief zou zijn geweest, de vaststelling dat haar opeenvolgende verklaringen niet overeenstemmen en de merkwaardigheid dat zij, indien zij werkelijk vervolgd zou worden in Iran, probleemloos een attest van de burgerlijke stand kon verkrijgen bij de algemene administratie van de identificatie van Iraniërs in het buitenland, gecombineerd met de vaststelling dat verzoekende partij geen enkel begin van bewijs kan voorleggen in verband met haar engagement voor PJAK en in verband met het gerechtelijk dossier dat tegen haar zou bestaan, op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat er geen geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas van verzoekende partij. De Raad stelt vast dat verzoekende partij desbetreffend effectief geen enkel bewijs bijbrengt waaruit mogelijk een indicatie zou blijken dat ten onrechte tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas werd besloten.

2.2.8.1. Inzake de opmerking van verwerende partij dat de opeenvolgende verklaringen van verzoekende partij niet overeenstemmen, is verzoekende partij van mening dat dit argument niet kan worden weerhouden daar het algemeen geweten is dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken uiterst bondig en summier verloopt en dat aan de asielzoeker meermaals wordt gevraagd zo kort mogelijk te antwoorden. Het is dan ook onvermijdelijk dat er hierin fouten sluipen. Bovendien wordt slechts een deel van hetgeen verteld wordt effectief neergeschreven, waardoor het interview gemakkelijk gemanipuleerd kan worden en ervoor gezorgd kan worden dat bepaalde passages uit het asielrelaas niet genoteerd worden. Verder kan niet aanvaard worden dat men enerzijds korte verklaringen eist van de asielzoeker maar anderzijds achteraf de betrokkene verwijt bepaalde zaken niet te hebben verbeterd. Daarenboven werd verzoekende partij op geen enkel ogenblik gemeld dat haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken zouden worden aangewend teneinde haar asielaanvraag te beoordelen. Voorts werpt verzoekende partij nog op dat zij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal niet geconfronteerd werd met deze vastgestelde tegenstrijdigheden. Daarnaast is het frappant dat verzoekende partij verweten wordt dat haar verklaringen niet overeenkomen met deze van 2,5 jaar geleden, temeer daar verwerende partij zelf verantwoordelijk is voor deze lange wachttijd.

2.2.8.2. De Raad wijst erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de meest essentiële elementen die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst en dit reeds van bij het eerste gehoor. Ondanks het feit dat bij het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken steeds wordt gevraagd een kort overzicht te geven van de belangrijkste feiten die wijzen op een vrees of een risico en dit gehoor niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, mag van een asielzoeker, *in casu* verzoekende partij, worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen uit haar asielrelaas vermeldt, meer in het bijzonder haar eigen

jarenlang engagement voor PJAK. Verzoekende partij spreekt op de Dienst Vreemdelingenzaken enkel over de activiteiten van haar broer A., repte met geen woord over PJAK en ontkende zelfs uitdrukkelijk ooit politiek actief te zijn geweest. Dat deze totaal verschillende weergave van haar problemen ten gevolge waarvan zij haar land van herkomst zou zijn ontvlucht het gevolg zou zijn van het tijdsgebrek, waardoor er fouten zouden ontstaan en waardoor slechts een deel wordt neergeschreven van de gedane verklaringen, is een argument dat niet kan worden aanvaard. Ten eerste blijkt nergens uit de vragenlijst dat verzoekende partij een tijdslimiet werd opgelegd binnen dewelke zij haar asielmotieven diende uiteen te zetten en werd haar bij de invulling van voormelde vragenlijst bij vraag 3.5 de gelegenheid geboden hun asielaanvraag zelf te vertellen, zonder dat dit door enige bijkomende vraagstelling werd gestuurd (administratief dossier, stuk 14). Het argument dat er fouten zouden zijn ontstaan of dat er slechts een deel werd neergeschreven van de verklaringen van verzoekende partij, kan door de Raad niet worden gevolgd daar verzoekende partij deze vragenlijst op 26 april 2011 voor akkoord ondertekende nadat deze haar in het Farsi werd voorgelezen (administratief dossier, stuk 14, p. 4). In dezelfde zin kan evenmin worden aangenomen dat de neerslag in de vragenlijst van haar verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij tweemaal door het Ettelaat zou zijn meegenomen, telkens 's morgens en waarbij zij 's avonds weer werd vrijgelaten – dit terwijl zij op het Commissariaat-generaal verklaart dat zij tweemaal werd opgeroepen door het Ettelaat en zich zelf naar het gebouw van het Ettelaat begaf en dat zij de eerste keer na drie en een half uur werd vrijgelaten en de tweede keer na twee en een half uur – niet zou overeenkomen met hetgeen verzoekende partij heeft verklaard.

Waar verzoekende partij betoogt dat haar op geen enkel moment gemeld werd dat haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken zouden worden aangewend teneinde haar asielaanvraag te beoordelen, wijst de Raad er evenwel op dat uit het voorafgaande advies aan de vragenlijst blijkt dat aan verzoekende partij de noodzaak werd medegedeeld dat zij de vragen zo correct mogelijk moet beantwoorden en dit met alle bewijselementen waarover zij beschikt, evenals de risico's die zij loopt indien deze raadgevingen niet worden opgevolgd. Tevens werd haar medegedeeld dat zij gedurende heel de asielpcedure de waarheid dient te vertellen en werd zij erop gewezen dat valse of onjuiste verklaringen tot gevolg kunnen hebben dat haar asielaanvraag wordt verworpen (administratief dossier, stuk 14, p. 1).

Verder ziet de Raad niet in hoe het gegeven dat er een periode van 2,5 jaar ligt tussen het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken en het gehoor op het Commissariaat-generaal kan verklaren dat verzoekende partij op het Commissariaat-generaal als vluchtmotief aangeeft dat zijzelf vervolgd zou worden door de Iraanse autoriteiten en dit omwille van haar engagement voor PJAK – tevens het vluchtmotief waaraan zij vasthoudt in haar verzoekschrift – terwijl zij tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, dat nog geen twee maanden na haar vlucht uit Iran plaatsvond en dus niet lang na de gebeurtenissen die aanleiding hebben gegeven tot deze vlucht, geen enkele melding hiervan maakt en zich beperkt tot de activiteiten van haar broer, stellende dat zij omwille van diens problemen tweemaal werd meegenomen door de Ettelaat. Om dezelfde reden kan dit argument evenmin de vastgestelde flagrante tegenstrijdigheid verklaren omtrent het meegenomen worden dan wel het opgeroepen worden door het Ettelaat en omtrent de duur van haar aanhouding. Verzoekende partij kan de manifeste verschillen tussen haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en deze op het Commissariaat-generaal derhalve geenszins wijten aan het tijdsverloop tussen beide gehoren.

Betreft ten slotte de kritiek dat verzoekende partij niet geconfronteerd werd met haar tegenstrijdige verklaringen wijst de Raad op wat volgt. Artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen luidt als volgt: *“Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren.”* De toelichting bij het koninklijk besluit van 18 augustus 2010 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt: *“Het feit de asielzoeker te moeten confronteren met bepaalde tegenstrijdigheden betekent niet dat deze laatste opnieuw moet worden opgeroepen voor een nieuw gehoor. Dit artikel belet de commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd.”* (Verslag aan de Koning, B.S. 3 september 2010, p. 56347). De Raad merkt bovendien op dat verzoekende partij de gelegenheid heeft om bij de Raad de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot de door het Commissariaat-generaal aangehaalde tegenstrijdigheden in haar verklaringen, maar *in casu* niet overtuigt.

2.2.9.1. Waar verwerende partij het merkwaardig acht dat verzoekende partij, indien zij werkelijk vervolgd zou worden in Iran, probleemloos een attest van burgerlijke stand kon verkrijgen bij de

algemene administratie van de identificatie van Iraniërs in het buitenland, stelt verzoekende partij dat dit loutere insinuaties zijn die niet stroken met de gedetailleerde verklaringen van verzoekende partij.

2.2.9.2. De Raad stelt evenwel vast dat uit het attest van burgerlijke stand d.d. 17 februari 2012 duidelijk blijkt dat het werd afgeleverd door de algemene administratie van de identificatie van Iraniërs in het buitenland (administratief dossier, stuk 12, document 2). De vaststelling dat verzoekende partij, die beweert te worden vervolgd door de Iraanse autoriteiten, niettemin van diezelfde autoriteiten probleemloos een attest van haar burgerlijke stand kon verkrijgen, bevestigt dan ook verder de volstrekte ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas. Het louter vasthouden aan haar verklaringen omtrent haar vervolging door de Iraanse autoriteiten is geenszins van aard om desbetreffend motief van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Integendeel, het komt aan verzoekende partij toe om dit motief met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partij op voormelde wijze in gebreke blijft.

2.2.10.1. Verzoekende partij is de mening toegedaan dat geen van de argumenten van verwerende partij volstaan om te concluderen dat haar asielaanvraag ongegrond zou zijn. Verzoekende partij verwijst doorheen haar verzoekschrift nog enkele keren naar de omstandige en consistente verklaringen die zij tijdens de voorgaande interviews heeft afgelegd en waaruit volgens haar blijkt dat zij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert. Zij zet nogmaals in de verf dat zij niet begrijpt hoe een, nochtans omvangrijk en gedetailleerd verhaal plotseling herleid wordt tot een aantal details, op grond waarvan haar asielaanvraag wordt afgewezen en herhaalt haar vermoeden dat verwerende partij de zaken lijkt te willen manipuleren door doelbewust enkel de informatie te gebruiken die haar het beste uitkomt. Ook meent verzoekende partij dat een aantal gegevens door verwerende partij duidelijk verkeerd begrepen en/of geïnterpreteerd werden.

2.2.10.2. Daar waar verzoekende partij nogmaals verwijst naar haar verklaringen en zij het vermoeden uit dat de commissaris-generaal doelbewust selectief is geweest in het weergeven van de door haar aangereikte informatie, verwijst de Raad naar hetgeen hierboven reeds uiteen werd gezet. Het argument van verzoekende partij dat verwerende partij een aantal gegevens verkeerd geïnterpreteerd heeft, kan evenmin afbreuk doen aan hetgeen in de bestreden beslissing wordt vermeld. Verzoekende partij zet immers niet concreet uiteen om welke gegevens het dan precies zou gaan en op welke wijze de verkeerd begrepen/geïnterpreteerde gegevens een invloed zouden kunnen hebben op de genomen beslissing. Daarenboven stelt de Raad vast dat, gelet op de inhoud van het gehoorverslag en de inhoud van de bestreden beslissing, niet kan worden ingezien welke gegevens verkeerd begrepen en/of geïnterpreteerd werden.

2.2.11. Uit het voorgaande dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.12. Waar verzoekende partij meent dat de weigeringsbeslissing geen motivering bevat met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus stelt de Raad vooreerst vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, waardoor dit argument feitelijke grondslag mist. Verder wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert. Waar verzoekende partij nog stelt dat een negatief

reisadvies wordt gegeven door het Ministerie van buitenlandse zaken – daargelaten de vaststelling dat verzoekende partij nalaat deze bewering te staven met objectieve informatie – wijst de Raad erop dat een negatief reisadvies gericht ten aanzien van toeristen die niet de Iraanse nationaliteit bezitten, niet zonder meer kan worden doorgetrokken voor personen zoals verzoekende partij die wel deze nationaliteit hebben en vandaar afkomstig zijn. Dergelijke reisadviezen zijn *in casu* irrelevant daar ze niet slaan op de concrete situatie van de asielzoeker, doch slechts bedoeld zijn om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van Iran.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.13.1. Ter terechtzitting legt verzoekende partij nog een verklaring neer waarin zij nogmaals haar asielrelaas op summiere wijze uiteenzet, waarbij zij beweert dat het loutere feit Iran te verlaten en elders asiel aan te vragen als een daad van *“verraad”* wordt beschouwd en waarin zij ten slotte mededeelt dat zij *“voor de volgende oproepingen wil aandringen op de bijstand van een koerdische tolk in het dialect Kurmanci”* daar zij bij de vertalingen vanuit het Farsi de indruk had dat deze koud en sec waren.

2.2.13.2. De Raad wijst erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft.

Betreffende de opmerking van verzoekende partij dat een asielaanvraag als een daad van verraad in Iran wordt beschouwd, stelt de Raad vast dat dit een blote bewering betreft daar verzoekende partij hiertoe geen enkele objectieve informatie ter ondersteuning bijbrengt.

Aangaande de taal waarin verzoekende partij bij volgende oproepingen zou wensen gehoord te worden, oordeelt de Raad dat dit verlangen geen afbreuk doet aan het gegeven dat verzoekende partij zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als op het Commissariaat-generaal op correcte wijze in het Farsi werd gehoord. Immers geeft verzoekende partij op het ogenblik van het indienen van haar asielaanvraag zelf aan dat zij bij het onderzoek van haar asielaanvraag wenst te worden bijgestaan door een tolk die de taal Farsi beheerst (administratief dossier, stuk 12). Ook in het verzoekschrift uit verzoekende partij nogmaals de wens *“voor elk mondeling verhoor de taal Farsi”* te verkiezen.

2.2.14. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT